

Sygn. akt V CSK 319/17

POSTANOWIENIE

Dnia 27 listopada 2017 r.

Sąd Najwyższy w składzie:

SSN Anna Kozłowska

w sprawie z powództwa I. S.A. w K.
przeciwko Ł.F., T.F., A.F. i K. F.
o zapłatę,
na posiedzeniu niejawnym w Izbie Cywilnej w dniu 27 listopada 2017 r.,
na skutek skargi kasacyjnej pozwanej A. F.
od wyroku Sądu Apelacyjnego w (...)
z dnia 11 stycznia 2017 r., sygn. akt I ACa (...),

- 1. odmawia przyjęcia skargi kasacyjnej do rozpoznania,**
- 2. oddala wniosek powoda o zasądzenie kosztów zastępstwa procesowego w postępowaniu kasacyjnym.**

UZASADNIENIE

Zgodnie z art. 398⁹ § 1 k.p.c., Sąd Najwyższy przyjmuje skargę kasacyjną do rozpoznania, jeżeli w sprawie występuje istotne zagadnienie prawne, istnieje potrzeba wykładni przepisów prawnych budzących poważne wątpliwości lub wywołujących rozbieżności w orzecznictwie sądów, zachodzi nieważność postępowania lub skarga kasacyjna jest oczywiście uzasadniona. W świetle, zatem tej regulacji, cel wymagania przewidzianego w art. 398⁴ § 2 k.p.c. może być osiągnięty tylko przez powołanie i uzasadnienie istnienia przesłanek o charakterze publicznoprawnym, które będą mogły stanowić podstawę oceny skargi kasacyjnej pod kątem przyjęcia jej do rozpoznania. Na tych jedynie

przesłankach Sąd Najwyższy może oprzeć rozstrzygnięcie w kwestii przyjęcia bądź odmowy przyjęcia skargi kasacyjnej do rozpoznania. Jednocześnie przypomnieć należy, że Sąd Najwyższy rozstrzygający o skardze kasacyjnej nie jest trzecią instancją i nie jest jego rolą korygowanie ewentualnych błędów w zakresie stosowania czy wykładni prawa w każdej indywidualnej sprawie.

Skarżąca wnosząc o przyjęcie skargi kasacyjnej do rozpoznania powołała się na jej oczywistą zasadność oraz potrzebę wykładni przepisów prawnych budzących poważne wątpliwości (art. 398⁹ § 1 pkt 1 i 2 k.p.c.).

Analiza zawartego we wniosku o przyjęcie skargi kasacyjnej do rozpoznania uzasadnienia tych przesłanek, nie wskazuje na ich wystąpienie. Skarżąca z całą pewnością nie zdołała wykazać, ani że doszło do rażącego naruszenia art. 22 § 2 k.c. i art. 35 § 1 k.s.h., ani też nie wykazała potrzeby wykładni tych przepisów. Wbrew bowiem obowiązkowi skonstruowania wyodrębnionego wyводу prawnego, dla wykazania, jakie występujące w sprawie okoliczności pozwalają na uwzględnienie wniosku o przyjęcie skargi kasacyjnej do rozpoznania i dlaczego odpowiadają one ustawowemu katalogowi przesłanek, w ogóle nie odniosła się do tej kwestii w niezwykle lakonicznym i ogólnikowym uzasadnieniu zawartym na stronie czwartej skargi (por. też postanowienie z dnia 14 maja 2015 r., sygn. akt III PK 6/15 oraz postanowienie z dnia 22 czerwca 2016 r., sygn. akt III UZ 6/16). Co więcej, zarzut oczywistej zasadności skargi stoi w sprzeczności ze sformułowaną przez skarżącą potrzebą wykładni przepisów prawa. Jeżeli bowiem w związku z domniemanym naruszeniem przepisu w sprawie występuje istotne zagadnienie prawne albo powstaje potrzeba wykładni przepisów prawnych budzących poważne wątpliwości lub wywołujących rozbieżności w orzecznictwie sądów, to nie może być mowy o oczywistym (rażącym) naruszeniu tego przepisu, prowadzącym do oczywistej zasadności skargi kasacyjnej w rozumieniu art. 398⁹ § 1 pkt 4 k.p.c. (por. postanowienie Sądu Najwyższego z dnia 27 stycznia 2009 r., sygn. akt V CSK 358/08).

Przyjęcie skargi kasacyjnej do rozpoznania ze względu na potrzebę wykładni art. 22 § 2 i art. 35 § 1 k.s.h., wymagało wykazania, że chodzi o wykładnię przepisów prawa, których treść i znaczenie nie zostały dostatecznie

wyjaśnione w dotychczasowym orzecznictwie lub, że istnieje potrzeba zmiany ich dotychczasowej wykładni, podania, na czym polegają wątpliwości związane z jego rozumieniem oraz przedstawienia argumentacji świadczącej, że wątpliwości te mają rzeczywisty i poważny charakter, nie należą do zwykłych wątpliwości, które wiążą się z procesem stosowania prawa. W przypadku, gdy w ramach stosowania tych przepisów powstały już w orzecznictwie sądów określone rozbieżności, skarżący powinien je przedstawić, jak też uzasadnić, że dokonanie wykładni jest niezbędne do rozstrzygnięcia sprawy (por. m.in. postanowienia Sądu Najwyższego z dnia 20 maja 2016 r., V CSK 692/15; z dnia 20 listopada 2015 r., III CSK 269/15). Skarżąca ograniczyła się do skonstruowania niezwykle lakonicznego wniosku o przyjęcie skargi kasacyjnej do rozpoznania, w którym przedstawiła jedynie hasłowo wątpliwości, jakie jej zdaniem rodzi treść wyroku Sądu Najwyższego z dnia 10 października 2007 r. I CSK 263/07, odnosząca się do interpretacji art. 22 § 2 i art. 35 § 1 k.s.h, co wskazuje, że stara się li tylko polemizować z wykładnią powołanych przepisów dokonaną już przez Sąd Najwyższy, a zaaprobowaną przez Sąd Apelacyjny w zaskarżonym orzeczeniu. Nie są to, zatem okoliczności uzasadniające przyjęcie skargi kasacyjnej do merytorycznego rozpoznania.

Z tych względów orzeczono jak w sentencji (art. 398⁹ § 2 k.p.c.).

Oddaleniu podlegał wniosek powódki o zasądzenie kosztów postępowania kasacyjnego. W odpowiedzi na skargę kasacyjną powódka wniosła o jej oddalenie i tylko z tym wnioskiem związała wniosek o zasądzenie od pozwanej na jej rzecz kosztów zastępstwa procesowego w postępowaniu kasacyjnym. Tymczasem, w orzecznictwie Sądu Najwyższego wyrażono pogląd, który należy podzielić, że nie ma podstaw do przyznania kosztów postępowania kasacyjnego stronie, która w odpowiedzi na skargę kasacyjną wniosek o przyznanie tych kosztów powiązała wyłącznie z jednym, przez siebie wskazanym, rozstrzygnięciem, które w sprawie nie zapadło.

jw